

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupíčkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobců: a) K. M., b) S. M., c) A. M., d) A. M., e) A. M., všichni zastoupeni Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Správa uprchlických zařízení Ministerstva vnitra**, se sídlem Lhotecká 559/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 14 A 77/2020-88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci Mgr. Viktoru Klímovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování ani náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobců na ochranu před nezákonným zásahem (výrok I.), určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a přiznal ustanovenému zástupci žalobců odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 60 742 Kč (výrok III.). Z odůvodnění výroku III. vyplývá, že městský soud stanovil zástupci odměnu za zastupování pěti žalobců na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“) za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a doplnění žaloby). Zohlednil přitom obtížnost komunikace v tureckém jazyce a odměnu podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu zvýšil na dvojnásobek. Současně zástupci přiznal náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč, a celkovou výši přiznané odměny zástupce zvýšil o částku odpovídající DPH.

[2] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) doručili dne 8. 8. 2022 městskému soudu přípis nazvaný „*Návrh na opravu zřejmé nesprávnosti dle § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád*“. V něm uvedli, že jejich zástupce ve věci provedl celkem pět úkonů právní služby, nikoliv dva úkony. Poukázali na to, že o provedení těchto úkonů informoval zástupce městský soud dne 10. 8. 2020. Navrhli, aby městský soud vydal opravné usnesení ve vztahu k výroku III. svého rozsudku ze dne 20. 7. 2022 tak, aby byla ustanovenému

zástupci přiznána odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 151 855 Kč.

[3] Městský soud uvedené podání stěžovatelů z 8. 8. 2022 posoudil jako kasační stížnost proti výroku III. svého rozsudku ze dne 20. 7. 2022. O tom stěžovatele informoval přípisem ze dne 17. 8. 2022, č. j. 14 A 77/2020-108.

[4] Dne 11. 9. 2022 doručili stěžovatelé městskému soudu přípis: „*Podnět k autoremeduře přípisu Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2022, č. j. 14 A 77/2020-108; Fakultativní doplnění kasační stížnosti (...) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2022, č. j. 14 A 77/2020-88*“. V tomto podání uvedli, že domnělou kasační stížnost považují za nepřipustnou podle § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), neboť se jedná o kasační stížnost, která směřuje pouze proti výroku o nákladech řízení. K tomu odkázali na rozsudek kasačního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003-41. Dále uvedli, že rozsudek městského soudu ze dne 20. 7. 2022 je i nadále zatížen zřejmou nesprávností a setrvali na svém návrhu na opravu této nesprávnosti ze dne 8. 8. 2022. Z důvodu opatrnosti zopakovali, v čem spatřují pochybení městského soudu při výpočtu odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Zároveň jejich zástupce závěrem zdůraznil, že ve věci činil pouze nezbytné a účelné úkony. Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud změnil výrok III. rozsudku městského soudu ze dne 20. 7. 2022 a přiznal zástupci stěžovatelů odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 151 855 Kč.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Nejvyšší správní soud ostatně s ohledem na obsah kasační stížnosti jeho vyjádření ani nepožadoval.

[6] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve otázkou, zdali jsou v dané věci splněny veškeré podmínky řízení, a shledal, že kasační stížnost není přípustná. Problematikou přípustnosti kasační stížnosti podané toliko proti výroku o nákladech řízení ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. se zabýval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, kde v bodě 29 konstatoval: „*Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačné (čistě) podobě, musela by být pro nepřipustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení není správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004-53, podle něhož 'nelze za stávající právní úpravy ve správním soudnictví napravit soudem rozhodujícím o kasační stížnosti případné nesprávné rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení, pokud není současně kasační stížností napaden též výrok o věci samé')*“. Za rozhodnutí o nákladech řízení je přitom třeba považovat i rozhodnutí o placení nákladů řízení ve vztahu k ustanovenému zástupci, jak plyne usnesení ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003-41, na něž odkazují stěžovatelé. Právní věta tohoto usnesení zní: „*Rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne*“.

pokračování

/§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s./.“ Shodně viz usnesení kasačního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 1 As 329/2021-9, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 5 Azs 390/2018-21.

[7] Kasační stížnost stěžovatelů směřuje právě a jen proti výroku III. napadeného rozsudku, jímž městský soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelů odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Za této procesní situace je třeba kasační stížnost v souladu s výše citovanou judikaturou považovat za nepřipustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Ostatně sami stěžovatelé upozorňují ve svém podání na to, že kasační stížnost považují za nepřipustnou, a že toto podání má být hodnoceno toliko jako návrh městskému soudu na vydání opravného usnesení.

[8] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, nemohl se již Nejvyšší správní soud zabývat otázkou, zdali je napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu přiznání odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ustanovenému zástupci věcně správné.

[10] Nutno dodat, že posouzení podání stěžovatelů jako kasační stížnosti v posuzovaném případě nebylo přiléhavé a je zjevné, že stěžovatelé na tento postup v konečném důsledku přistoupili pod vlivem sdělení městského soudu ze dne 17. 8. 2022. Z jejich podání ze dne 8. 8. 2022 je však zřejmé, že stěžovatelé se nedomáhají kasačního přezkumu výroku o nákladech řízení, respektive o přiznání odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Upozorňují městský soud na to, že se podle nich dopustil při rozhodování o odměně ustanoveného zástupce pochybení, které vyžaduje vydání opravného usnesení v tom směru, že ustanovenému zástupci má být přiznána odměna také za další úkony právní služby. Dle Nejvyššího správního soudu je tedy třeba sporné podání vyhodnotit především jako návrh na dodatečné přiznání odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů ve smyslu usnesení zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2015, č. j. 9 Ads 148/2014-30, či ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 Azs 302/2018-81. Z uvedených usnesení vyplývá, že o takovém návrhu rozhoduje soud, který ve věci spornou odměnu původně přiznat měl, v posuzovaném případě tedy městský soud. Skutečnost, že Nejvyšší správní soud nynějším usnesením podání stěžovatelů z kasačního hlediska odmítl pro nepřipustnost, městský soud této povinnosti nezbavuje. Městský soud je tedy i nadále povinen rozhodnout o návrhu stěžovatelů na dodatečné přiznání odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Z posledně uvedených usnesení přitom vyplývá, že pro posouzení této otázky je stěžejní, zda ustanovený zástupce v řízení před městským soudem řádně a včas doložil realizaci jím uváděných úkonů.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Výrokem III. tohoto usnesení Nejvyšší správní soud nepřiznal ustanovenému zástupci stěžovatelů odměnu za zastupování ani náhradu hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti. Podanou kasační stížností totiž ustanovený zástupce hájil pouze svá práva na získání vyšší částky odměny a hotových výdajů, než jakou mu přiznal městský soud. Nejednalo se tak o procesní úkon učiněný k ochraně práv stěžovatelů, jak vyžaduje § 35 odst. 10 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2022

David Hipšr
předseda senátu